

LIBRIS

We know
books

NORA ROBERTS

NESTEMATE DIN SOARE

Traducere din limba engleză
DANIELA TRUȚIA

1

Era limpede, dincolo de orice îndoială, că își pierduse mințile.

Fiind de meserie psiholog, ar fi trebuit să-și dea seama.

Toate semnele erau prezente, fuseseră prezente, dându-i târcoale și zumzându-i în urechi de luni întregi. Nervozitatea, irascibilitatea, tendința de a visa cu ochii deschiși, faptul că uita. Lipsa de motivație, de energie, de scop.

Părinții ei comentaseră în stilul lor blând, gen Jude-poți-face-mai-bi-ne-de-atât. Colegii începuseră să-i arunce priviri furișe, în care se citea o compătimire tăcută sau un dezgust fățiș. Ajunsese să-și deteste slujba, să poarte pică studenților ei, să găsească nod în papură prietenilor, familiei, asociaților și șefilor din te miri ce.

În fiecare dimineață, simplul efort de a se da jos din pat și de a se îmbrăca pentru a merge la orele de clasă căpătase proporțiile unei ascensiuni pe munte. Mai rău de atât, un munte care n-o interesa nici măcar ca priveliște îndepărtată, nicicum ca o provocare la ascensiune.

Pe urmă, mai era și comportamentul ei pripit și impulsiv, ah, da, aici era marele secret. Jude Frances Murray cea grijulie și constantă, una dintre ramurile cele mai solide ale familiei Murray din Chicago și fica devotată a doctorilor Linda și John K. Murray renunțase la slujbă.

Nu-și luase concediu de la universitate, nu ceruse câteva săptămâni libere, ci pur și simplu își dăduse demisia chiar la mijlocul semestrului.

De ce? Nu avea nici cea mai vagă idee.

Gestul o șocase și pe ea la fel de mult cum îi șocase pe decan, pe asociații și pe părinții ei.

Reacționase la fel și cu doi ani în urmă, înainte să se aleagă praful de căsnicia ei?

Ei bine, nu. Atunci continuase să-și vadă de rutina zilnică – orele de clasă, studiile ei, programul obișnuit – fără nici cea mai mică problemă, chiar și în timp ce-și alegea avocații și completa frumos hârtiile care simbolizau finalul unei căsnicii.

Nu că fusese cine știe ce căsnicie sau că avocații se luptaseră din greu ca să-i pună capăt în mod legal. Un mariaj care durase ceva mai puțin de opt luni nu crease prea multe probleme sau necazuri. Și nici pasiune.

Presupunea că ceea ce lipsise fusese tocmai pasiunea. Dacă ea, una, ar fi simțit cât de cât așa ceva, William n-ar fi plecat de acasă pentru altă femeie aproape înainte să se ofilească buchetul de mireasă.

Dar nu avea rost să se mai întristeze pentru asta după atâta timp. Ea era ceea ce era. Sau fusese ceea ce era acum, se corectă singură. Dar numai Dumnezeu știa ce era ea acum.

Poate că asta era una dintre cauze, se gândi Jude. Ajunsese pe marginea unei prăpăstii, privise în jos, la hăul de obișnuință, monotonie și plictiseală care era Jude Murray. Se proptise repede în mâini și se târâse departe de buza prăpastiei, după care o luase la fugă, țipând cât o ținea gura.

Ceva atât de diferit față de felul ei de a fi.

Gândul la acel moment îi dădea palpitații atât de violente încât se întreba de nu cumva era pe cale să facă un atac de cord, ca să pună capac întregii situații.

PROFESOARĂ LA UN COLEGIU AMERICAN GĂSITĂ MOARTĂ ÎNTR-UN VOLVO ÎNCHIRIAT

Ar fi un titlu macabru și bizar. Poate ar ajunge și în paginile ziarului *Irish Times*, pe care bunica ei îl citea cu atâta plăcere. Desigur, părinții ei ar fi șocați. Ar fi o moarte atât de neglijentă, de publică și de stânjenitoare. Complet nepotrivită.

Bineînțeles că și ei ar fi distruși sufletește, dar mai presus de orice ar fi nedumeriți. Oare ce putea fi în capul fetei asteia, de pleca în Irlanda, când avea o carieră atât de înfloritoare și un apartament încântător pe malul lacului?

Aveau să dea vina pe bunica.

Și, desigur, ar avea dreptate, la fel cum avuseseră dreptate încă din clipa în care Jude fusese concepută, printr-o împerechere de bun-gust, fix la un an după ce se căsătoriseră.

Deși n-o interesa să-și imagineze scena, Jude era convinsă că părinții ei făceau întotdeauna dragoste într-o manieră precisă și elegantă. Mai degrabă ca într-unul dintre baleturile tradiționale, cu coregrafie bine pusă la punct, care le plăceau atât de mult.

Și ce căuta ea într-un Volvo închiriat, cu volanul lui stupid pe cealaltă parte a mașinii, gândindu-se cum făceau sex părinții ei?

Singurul lucru pe care îl putea face era să-și apese degetele pe ochi până când dispărea imaginea.

Era fix genul de lucru care ți se întâmpla când o luai razna, își zise ea.

Trase aer în piept o dată și încă o dată. Avea nevoie de oxigen, ca să-i limpezească și să-i calmeze mintea. Așa cum vedea ea lucrurile, în clipa de față avea două variante. Își putea da jos valizele din mașină, se putea întoarce în aeroportul din Dublin să înapoieze cheile agentului de la închirieri, cel cu părul de culoarea morcovului și un zâmbet care i se lățea pe toată fața, după care să-și ia bilet și să se întoarcă acasă.

Sigur că nu avea o slujbă, dar pentru un timp putea trăi bine mersi din acțiunile de la bancă. De asemenea, nu mai avea nici apartament, fiindcă îl închiriasse pentru următoarele șase luni aceluia cuplu simpatic, dar dacă se întorcea totuși acasă, putea să locuiască o vreme la bunica.

Iar bunica avea s-o privească cu ochii ei frumoși, de un albastru spălăcit, plini de dezamăgire. Jude, scumpa mea, întotdeauna ai mers până aproape de ceea ce ți-ai dorit. De ce nu poți face niciodată pasul final?

„Nu știi. Nu știi.“ Cuprinsă de nefericire, Jude își îngropă fața în palme, legănându-se încoace și încolo. „A fost ideea ta să vin aici, nu a mea. Ce am să fac în Faerie Hill Cottage¹ vreme de șase luni de acum încolo? Nu știi nici măcar cum să conduc nenorocita asta de mașină.“

Era pe punctul să facă o criză de plâns. Simțea cum lacrimile îi inundă gâtul și cum i se înfundă urechile. Înainte să-i scape prima lacrimă, își lăsă capul pe spate, își strânse pleoapele până la durere și se blestemă în gând. Crizele de plâns, crizele de isterie, sarcasmul și alte forme de comportament necivilizat nu însemnau nimic altceva decât să te dai în spectacol. Fusese educată să înțeleagă acest lucru și să-l recunoască. Și nu voia să cedeze unor astfel de manifestări.

„Hai, treci la stadiul următor, Jude, toantă vrednică de milă ce ești! Vorbești de una singură, plângi în mașini Volvo, n-ai curajul să iei o hotărâre și ești prea înțepenită de frică să sucești afurisita aia de cheie în contact și să te cari de aici.“

Răsuflă adânc încă o dată și-și îndreptă umerii.

¹ Căsuța de pe Dealul Zânelor (n.tr.)

„Varianta doi“, murmură ea. „Termină ce ai început.“

Răsuci cheia în contact și înălțând o scurtă rugăciune ca nu cumva să omoare sau să nenorocească pe drum pe careva în afară de ea, ieși încet din parcare.

Cânta, ca să nu înceapă să țipe de fiecare dată când ajungea la unul dintre rondurile de pe autostradă pe care irlandezii le numeau cu mare veselie sensuri giratorii. Creierul începea să-i fiarbă, nu mai știa care era stânga și care era dreapta, își imagina că intră cu Volvo în vreo șase pietoni nevinovați, așa că răcnea cât o ținea gura orice melodie îi trecea prin mintea cuprinsă de panică.

Pe drumul spre sud care lega orașul Dublin de comitatul Waterford fredonă din răspuțeri refrene de music-hall, urlă cântece irlandeze de cârciumă, iar când evită o ciocnire în ultima clipă, la marginea orașului Carlow, cântă cât o ținea gura corul din *Brown Sugar*¹, suficient de tare cât să-l fi făcut pe Mick Jagger să-și vâre degetele în urechi.

După asta se mai calmă puțin. Poate că zeii care protejează călătorii fuseseră îndeajuns de șocați de gălăgie ca să facă un pas înapoi și să nu-i mai scoată în cale alte mașini. Poate era vorba de influența nenumăratelor altare ridicate pe marginea șoselei în cinstea Sfintei Fecioare. Oricare ar fi fost motivul, călătoria deveni mai ușoară și lui Jude aproape că începu să-i placă.

Coline înverzite se înșirau una după alta, ca niște valuri sclipind în soare, strălucind la fel ca interiorul unor cochilii și întinzându-se până departe spre umbra întunecată a munților. Conturul lor neregulat se profila pe cerul unde nori fumurii pluteau într-o lumină perlată, aducând mai curând a pictură decât a realitate.

Picturi, își zise ea, cu gândul rătăcind. Picturi atât de frumoase încât, dacă le priveai îndelung, simțeai cum te pierzi în ele, cum te contopești cu formele și culorile, cu scena creată de un maestru din propria strălucire.

Asta vedea și ea, când îndrăznește să-și ia ochii de la drum. Strălucire și o frumusețe teribilă și năucitoare care îi sfâșia inima, ca apoi să i-o aline din nou.

Câmpiile de un verde ireal erau despărțite de garduri vii în forme neregulate sau de șiruri de copăcei pitici. Vaci bălțate sau oi cu lână flocoasă pășteau alene, ici-colo se zăreau siluete pe tractoare. Pe alocuri se vedeau căsuțe albe sau alb-gălbui, cu rufe atârinate pe frânghie și grădini cu flori izbucnind într-un amestec inedit de culori.

¹ Cunoscută melodie a formației The Rolling Stones (n.tr.)

Apoi, ca din senin, apărea priveliștea minunată a zidurilor străvechi ale vreunei abații ajunse în ruină, ale căror rămășițe se profilau semet pe câmpie și pe cerul sclipitor, parcă așteptând să vină iarăși vremea lor.

Se întrebă ce ar simți dacă ar traversa câmpia și s-ar duce până la treptele netede și lucioase, singurele rămase în picioare printre zidurile năruite? Oare ar fi simțit, ar fi putut simți pașii celor care călcaseară pe aceleași trepte secole de-a rândul? Ar fi reușit să audă, cum pretindea bunica ei – dar numai dacă asculta cu atenție – muzica și vocile, zarva bățăliilor, plânsetul femeilor, râsetele copiilor morți de atâta amar de vreme?

Sigur că nu credea în astfel de lucruri. Dar aici, în lumina asta, în aerul acesta, aproape i se părea cu putință.

Ținutul oferea privirii de toate, de la grandoarea ajunsă în ruine până la o încântătoare simplitate. Acoperișuri de stuf, cruci de piatră, castele, sate cu ulițe înguste, firme scrise în irlandeză.

La un moment dat, zări un bătrân plimbându-și câinele la marginea drumului, unde ierburile creșteau înalte și o pancartă mică avertiza împotriva căderii de grohotiș. Atât bătrânul, cât și câinele purtau pălării oare cafenii care i se păreau absolut încântătoare. Rămase multă vreme cu această imagine în gând, invidiindu-i pe amândoi pentru libertatea lor și pentru simplitatea traiului lor cotidian.

Se plimbă în fiecare zi, își imaginează ea. Fie ploaie, fie soare, după care merg acasă și el își bea ceaiul într-o căsuță frumoasă cu acoperiș de paie și o grădină îngrijită. Probabil și cățelul are o căsuță a lui, dar de cele mai multe ori doarme încovrigat la picioarele stăpânului, lângă foc.

Își dorea să străbată și ea acele câmpuri alături de un câine credincios. Pur și simplu să meargă și iar să meargă, până ar fi simțit dorința să se așeze. Apoi să stea jos și să tot stea, până i-ar fi venit chef să se ridice iarăși în picioare. Era o idee care o năucea. Să facă ce voia și când voia, în ritmul ei și în felul ei.

Această libertate simplă de fiecare zi îi era cu totul străină. Marea ei teamă era că într-un târziu o va găsi, îi va atinge marginile sclipitoare cu vârful de degetelor și apoi o va distruge.

În timp ce drumul șerpuia ca o panglică de-a lungul coastei comitatului Waterford, răzbăteau până la ea frânturi de mare albastră, ca o fâșie de mătase ce se întindea la orizont, învolburându-se în nuanțe de gri și verde când se revărsa spre semiluna largă și nisipoasă a plajei.

Încordarea din umeri începu treptat să dispară. Măinile care strângeau volanul se mai relaxară puțin. Aceasta era Irlanda, despre care îi vorbise bunica ei, Irlanda cu sălbăticia, culorile și pacea ei. Și acesta era

motivul, presupunea Jude, pentru care venise într-un târziu să-și cunoască rădăcinile, înainte de a se smulge din acest pământ și a fi replantată dincolo de Atlantic.

Acum îi părea bine că nu se opriase la terminalul aeroportului și nu fugise înapoi la Chicago. Nu reușise oare să conducă în cea mai mare parte a călătoriei de trei ore și jumătate fără nici un incident? Nu punea la socoteală micul incident petrecut în sensul giratoriu din Waterford City, când se învârtise în cerc de trei ori și apoi fusese la un pas de a intra într-un autoturism plin de turiști la fel de înspăimântați ca ea.

La urma urmei, nimeni nu pățise nimic.

Aproape ajunsese. Așa arătau indicatoarele pentru Ardmore. Din harta desenată cu mare grijă de bunica ei știa că Ardmore era satul cel mai apropiat de casa în care urma să locuiască. Acolo avea să meargă după provizii și ce ar mai fi fost nevoie.

Firește, bunica ei îi dăduse și o listă impresionantă de nume, oameni pe care trebuia să-i caute, rude îndepărtate cărora urma să se prezinte. Dar asta mai putea să aștepte, decise Jude.

Și când te gândești că nu va mai sta de vorbă cu nimeni zile la rând! Nimeni nu-i va mai pune întrebări și nici nu se va aștepta ca ea să cunoască răspunsurile.

Nu mai era nevoie să stea la taclale despre toate nimicurile, ca la facultate. Nu mai exista nici un program de care să țină cont.

Dar după cele câteva clipe de extaz pe care i le oferise acel gând, inima începu să-i palpite năvalnic. Ce Dumnezeu urma să facă în următoarele șase luni?

Nu trebuia să fie neapărat șase luni, își aminti ea, simțind cum se încordează iarăși din tot trupul. Nu scria nicăieri. Nu va fi arestată la vamă dacă va vrea să se înapoieze acasă după șase săptămâni. Sau după șase zile. Sau, la o adică, după șase ore.

Și, ca psiholog, ar fi trebuit să știe că cea mai mare problemă a ei era că se străduia să trăiască după așteptările celorlalți. Inclusiv ale ei înseși. Deși accepta că stătea mai bine cu teoria decât cu practica, acum avea de gând să schimbe situația pe toată durata șederii în Irlanda.

Recăpătându-și calmul, deschise aparatul de radio. Șuvoiul de limbă irlandeză revărsat din aparat o năuci, făcând-o să bâjbâie pe la butoane, în speranța de a găsi ceva în engleză. Și astfel, coti spre Ardmore în loc s-o ia pe drumul către Tower Hill și către casa unde trebuia să ajungă.

Dar chiar în clipa în care își dădu seama de greșală, cerul încărcat de nori groși se despică brusc, de parcă cineva ar fi înfipt un cuțit în el. Ploaia se porni să răpăie în acoperișul mașinii, revărsându-se șuvoaie

peste parbriz, în timp ce Jude încerca să găsească butoanele care acționau ștergătoarele.

Trase pe dreapta și se puse pe așteptat, în timp ce ștergătoarele împrăstiau vioaie ploaia.

Satul era situat în curbura sudică a comitatului, pe malul Mării Celtice și al golfului Ardmore. Jude auzea vuietul valurilor ce se izbeau de țărm în timp ce furtuna făcea ravagii în jurul ei, puternică și pătimașă. Vântul zgâlțâia parbrizele, șuierând amenințător prin locurile unde reușea să pătrundă.

Își imaginează că se plimba prin sat, încercând să-l cunoască, să-i vadă căsuțele frumoase, tavernele aglomerate și mirosind a fum, că pășea pe plaja despre care îi vorbise bunica ei, admirând stâncile spectaculoase și câmpiile verzi.

Dar în imaginația ei era o după-amiază frumoasă și însorită, cu săteni împingând cărucioare cu copii cu obrăjori rumeni și bărbați cu priviri admirative care își scoteau șepcile în semn de salut.

Nu-și imaginase o furtună de primăvară bruscă și violentă, cu rafale vijelioase de vânt și străzi pustii. Poate că aici nici nu locuiește nimeni, își zise ea. Poate era un fel de *Brigadoon*¹, iar ea se trezise acolo într-un alt secol.

O altă problemă a ei, își spuse, era imaginația, care se cerea ținută în frâu cu o regularitate deprimantă.

Bineînțeles că locuiau oameni aici, numai că erau suficient de înțelepți cât să nu iasă în ploaie. Căsuțele erau frumoase, aliniat ca niște doamne cu flori la picioare. Flori care, se gândi ea, deocamdată erau biciuite cumplit de șfichiul ploii.

Nu vedea de ce n-ar aștepta să revină acea după-amiază frumoasă și scăldată în soare. Acum se simțea obosită, o încerca o ușoară durere de cap din pricina încordării și nu-și dorea decât să ajungă într-un loc cald și confortabil.

Se îndepărtă de marginea drumului și porni încet prin ploaie, îngrozită ca nu cumva să rateze iarăși virajul.

Nu-și dădu seama că mergea pe cealaltă parte a drumului decât în clipa când era cât pe ce să se ciocnească frontal de altă mașină. Sau, mai precis, în clipa când mașina care venea din față o ocoli în ultimul moment, avertizând-o cu claxonul.

¹ Film american despre un sat miraculos, care se făcea vizibil o dată la 100 de ani pentru o singură zi (n.tr.)

Găsi însă intersecția dorită și-și spuse că n-ar fi trebuit cu nici un chip s-o rateze, dat fiind turnul cel rotund și semet din vârful dealului. Acesta se înălța prin ploaie, străjuind străvechea catedrală fără acoperiș a Sfântului Declan¹ și toate mormintele marcate cu lespezi aplecate și înclinate. xxx

O fracțiune de secundă i se păru că zărește acolo un bărbat înveșmântat în ceva argintiu care sclipea vag în ploaie. Tot încordându-și privirea, aproape că ieși de pe ceea ce mai rămăsese din drum. De data asta stresul n-o mai îndemna să cânte. Inima îi bătea mult prea năvalnic. Cu mâinile tremurând, înaintă foarte încet, încercând să vadă unde era omul și ce făcea. Dar nu era nimic acolo, afară de turnul cel măret, de ruine și de morți.

Bineînțeles că nu fusese nimeni acolo, își zise ea. Nimeni n-ar fi stat într-un cimitir în toiul furtunii. Ochii ei obosiți îi jucau feste. Avea nevoie să ajungă într-un loc uscat și cald și să-și tragă sufletul.

Când drumul se îngustă, ajungând o simplă potecă înnoroiată, mărginită de ambele părți de un gard viu cât un stat de om, își închipui că se rătăcise și-și pierdu speranța. Mașina se smucea și sălta pe drumul denivelat, în timp ce ea se străduia să găsească un loc unde să întoarcă și să se înapoieze de unde venise.

În sat urma să găsească adăpost și cu siguranță că cineva avea să se îndure de o americană nesăbuită care se rătăcise.

Văzu un garduleț de piatră, acoperit cu un soi de mărăcini și care i s-ar fi părut pitoresc în alte împrejurări, apoi o despicătură abia vizibilă, ce se dovedi a fi un simulacru de drum de acces, numai că până să-și dea seama despre ce era vorba, deja depășise cu mult locul și acum era prea înspăimântată ca să încerce să dea înapoi și să manevreze în noroi.

Drumul suia, și fâgașele deveniră șanțuri. Jude era cu nervii la pământ. Clănțanind din dinți aproape audibil, depăși o altă denivelare, gândindu-se serios să aștepte să apară cineva care s-o remorcheze înapoi la Dublin.

Scoase un geamăt puternic de ușurare văzând altă deschizătură în gardul viu. Coti într-acolo, julind vopseaua mașinii, apoi pur și simplu își culcă fruntea pe volan.

Se rătăcise, se simțea obosită și înfometată și simțea o nevoie disperată să urineze. Iar acum trebuia să coboare din mașină în ploaia torențială și să bată în poarta casei unor străini. Dacă i s-ar fi spus că mai avea

¹ Unul dintre cei mai populari sfinți irlandezi (n.tr.)

de mers doar trei minute până la destinație, ar fi implorat să fie lăsată să meargă la o toaletă.

Dar irlandezii erau renumiți pentru ospitalitatea lor, așa că Jude se îndoia că cine ar fi răspuns la ușă ar fi trimis-o să se ușureze în mărăcini. Cu toate acestea, nu voia să se înfățișeze cu un aer disperat și o privire înnebunită.

Înclină oglinda retrovizoare și văzu că ochii ei, de regulă de un verde liniștit și calm, trădau o oarecare disperare. Umezeala îi încrețise părul, așa că acum părea să aibă pe cap o tufă încâlcită de culoarea scoarței de copac. Era albă ca varul la față din pricina stresului și a oboselii și nu mai avea putere să-și caute trusa de machiaj ca să dregă cât de cât situația.

Arboră un surâs prietenos, trezind la viață gropițele din obraji. Își zise că avea gura puțin prea mare, la fel cum și ochii ei erau nițel cam mari, astfel încât surâsul se apropia mai curând de o grimasă.

Dar nu putea mai mult de atât. Își înșfăcă poșeta și împinse portiera, ieșind afară în ploaie.

În aceeași clipă, privirea ei prinse o mișcare la fereastra de la etajul doi. Doar o fluturare a perdelei, care o făcu să ridice ochii. Femeia de la geam era îmbrăcată în alb și avea un păr de un blond pal, care i se revărsa pe umeri și pe sâni. Ochii li se întâlneau prin perdeaua cenușie a ploii, nu mai mult de o clipă, lăsându-i lui Jude impresia unei mari frumuseți și a unei imense tristeți.

Apoi femeia dispăru și rămase numai ploaia.

Jude se înfioră. Vântul tăios o pătrundea până la oase, așa că renunță la demnitate și se duse până la portița albă și cochetă ce dădea într-o curte mică, cu straturi de flori de o parte și de alta a aleii albe și înguste.

Nu exista verandă, ci doar o prispă deasupra căreia se întindea al doilea etaj al căsuței, oferind astfel un adăpost bine-venit. Jude ridică mânerul de alamă în formă de nod celtic¹ și bătu cu el în ușa de lemn nelustruit, superb arcuită și care părea groasă cât o cărămidă.

Dărdâind de frig și încercând să-și ia gândul de la vezica plină, privi de jur împrejur din locul în care se afla. E ca o casă de păpuși, se gândi ea. Totul zugrăvit într-un alb molcom, cu ornamente de culoarea verdelui pădurii, cu ferestrele cu multe geamuri flancate de obloane ce păreau în egală măsură funcționale și decorative. Acoperișul din stuf era

¹ Unul dintre cele mai consacrate simboluri celtice, caracterizat printr-o împletire și o întrepătrundere elaborată, care nu are început și sfârșit, semnificând credința celtilor în dimensiunea eternă a universului (n.tr.)

o încântare pentru ochii lui Jude. Un clopoțel de vânt din trei bucăți vibra melodios.

Bătu din nou, de data asta mai puternic. La naiba, știu că ești acolo. Apoi, lăsând deoparte orice bune maniere, ieși din nou în ploaie, încercând să privească înăuntru prin fereastra din față.

Un sunet prietenos de claxon o făcu să se tragă brusc înapoi, cu un aer vinovat.

O camionetă roșie și ruginită, al cărei motor torcea ca o pisică mulțumită, trase în spatele mașinii ei. Jude își îndepărtă șuvițele de păr ud de pe obraz, pregătindu-se să dea o explicație în clipa când șoferul sări afară din mașină.

În prima clipă i se păru că e un bărbat subțirel, încălțat cu cizme scâlciate și pline de noroi și îmbrăcat într-o scurtă ponosită și pantaloni uzați de lucru. Însă chipul care îi zâmbea larg de sub șapca de culoarea balegii de vacă era clar de femeie.

Și încă o femeie foarte frumoasă.

Avea ochii verzi ca dealurile ude de ploaie din jur și pielea luminoasă. Șuvițe de păr bogat și roșcovan scăpau de sub șapcă, în timp ce se apropia grăbită, reușind să fie grațioasă, deși purta cizme.

– Trebuie să fii domnișoara Murray. Am ajuns la țanc, nu-i așa?

– La țanc?

– Păi, azi am întârziat nițel, fiindcă nepotelul doamnei Duffy a umplut din nou toaleta cu cuburile lui, după care a tras apa. S-a făcut o mizerie de nedescris.

– Hmm...

Era singurul răspuns care îi trecu prin cap lui Jude, în timp ce se întreba de ce stătea în ploaie, vorbind cu o străină despre toalete înfundate.

– Nu-ți găsești cheia?

– Cheia mea?

– Cheia de la ușa din față. Lasă, am cheia mea, așa că ai să poți intra, să scapi de ploaie.

Era o idee minunată.

– Mulțumesc, zise Jude, mergând spre ușă pe urmele femeii. Dar tu cine ești?

– Ah, iartă-mă. Sunt Brenna O'Toole.

Brenna întinse brațul și, apucând mâna lui Jude, i-o scutură cu nădejde.

– Cred că ți-a spus bunica ta că am să-ți pregătesc casa pentru când ai să sosești?

LBRIS

We know
books

– Bunica? Casa?

Jude se ghemui pe prispă.

– Casa mea? Asta-i casa mea?

– Păi, sigur, dacă tu ești Jude Murray din Chicago.

Brenna îi zâmbi cu căldură, deși ridicase din sprânceana stângă.

– Pun prinsoare că ești frântă de oboseală după călătoria asta.

– Da.

Jude își frecă obrazul cu palmele în timp ce Brenna descuia ușa.

– Și am crezut că m-am rătăcit.

– Se pare că totuși ai găsit drumul. *Ceade mile failte*, zise Brenna, dându-se deoparte ca Jude să intre prima.

Fii cât se poate de bine-venită, își zise Jude. Atâta irlandeză cunoștea și ea. Și, într-adevăr, în clipa când simți căldura casei, se simți cât se poate de bine-venită.

Holul de la intrare, doar cu puțin mai mare decât prispă, avea într-o parte o scară lustruită de vreme și de îndelungată folosință. În dreapta o arcadă dădea spre micuța cameră de zi, ca desprinsă dintr-un tablou, cu pereții de culoarea biscuiților proaspeți, cu ornamente aurii ca mielea și perdele de dantelă îngălbenite de trecerea anilor, astfel încât întreaga încăpere părea scăldată de razele soarelui.

Mobilierul era uzat și decolorat, dar vesel, cu dungi albastre și albe și perne confortabile. Pe măsuțe se vedeau fel și fel de comori: mici cristaluri, figurine sculptate, sticlute în miniatură. Pe toată suprafața podelei din scânduri late erau înșirate carpete colorate, iar șemineul fusese deja umplut cu ceea ce Jude își imagină a fi bucăți de turbă.

În aer plutea un miros de pământ, amestecat cu o vagă mireasmă de flori.

– Încântător, așa-i?

Jude își dădu din nou deoparte părul de pe obraz, învârtindu-se prin încăpere.

– Ca o casă de jucărie.

– Bătrânei Maude îi plăceau lucrurile frumoase.

Ceva din tonul Brennei o făcu pe Jude să se oprească în loc și s-o privească pe Brenna.

– Îmi pare rău, dar n-am cunoscut-o. Se pare că țineai mult la ea.

– Sigur, toată lumea o îndrăgea pe Maude. A fost o femeie deosebită. S-ar bucura să te știe aici și să ai grijă de casă. N-ar fi vrut să rămână singură și pustie. Ce-ai zice să ți-o arăt? Ca să știi unde sunt toate.

– Chiar te rog, dar mai întâi am o nevoie disperată să merg la baie.

Brenna râse scurt.